

kan jeg vel være køn nok," mumlede han. Han lod Haar og Skæg vokse ud, indtil det strittede omkring ham som Tjørneris og nu var begyndt at visne og falde af.

Paa samme Maade fandt han en trodsig Tilfredsstillelse ved at give alt paa Gaarden til Pris for Opløsning og Forfald. „Lad det vente, til jeg er væk," var hans enslydende Svar, naar Inspektør eller Forvalter foreslog et eller andet paatrængende Arbejde til Ejendommens Vedligeholdelse. „Det maa vel engang faa Ende med mig."

II.

Saa hændte det en Dag ud paa Efteraaret, at der uventet kom Fremmede til Gaarden. Vejret var uroligt, og den Syge havde haft en daarlig Nat. Endnu ved Midtagstid var han ikke staaet op.

Gamle Barbara stod inde i sin Herres Opholdsstue og lagde et Par Tørv til Ilden, da hun hørte en Vogn køre ind i Slotsgaarden. Forskrækket løb hun til Vinduet. En nedslaaet Kalesje med to Herrer standsede nedenfor Herskabstrappen.

Den ene af dem kendte hun; det var Doktoren fra Randers. Men hvem var den skægløse Fremmede, der sad ved Siden af? Og hvad vilde det Menneske her?

„Er Mikkelsen bleven ren tumpet," udbrød hun højt, da hun saae, at begge Herrerne steg af Vognen og fulgtes op ad Trappen.